

J. (John) Mackenzie preekt over de Doop: De verborgenheid van de doop der gelovigen

overgenomen uit Nagelaten Brokken deel 1

‘Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods’. Kolossenzen 2:12a

Uitgesproken in de Zoar-kapel, Great Alie Street, Londen, op donderdagavond, 7 september 1843.

De Schrift openbaart ons twee vaste ordinantiën, die door Gods Kerk bediend moeten worden, namelijk de doop en het heilig avondmaal. En terwijl we enerzijds de geboden en ordinantiën van onze gezegende Heere niet mogen onderschatten, zouden we ze anderzijds niet in de plaats willen stellen van datgene, waarvoor ze nooit bedoeld zijn.

De zaligheid ligt niet in het heilig avondmaal, noch in de ordinantie van de doop. Honderden die gedoopt zijn, en duizenden die aan het heilig avondmaal deelgenomen hebben, zullen ongetwijfeld uiteindelijk aangetroffen worden in de hel.

Noch het deelnemen aan deze twee ordinantiën, noch het houden van al de voorschriften in de Bijbel naar de letter, zal de ziel zaligmaken; het heil is van en in den HEERE (Ps.37:39, Jer.3:23, Jona 2:9); en in Hem ‘zullen gerechtvaardigd worden en zich beroemen het ganse zaad Israëls’. Het heeft zijn oorsprong in het soevereine voornemen, de eeuwige liefde, het welbehagen en de vrije genade van God de Vader, en wordt als een schat bewaard in de Persoon van God de Zoon. Het vloeit door de gehoorzaamheid en het bloed van de Verlosser, en wordt toegepast en geschonken door God de Heilige Geest. Dit, en dit alleen is de zaligheid. Daarom is het louter onderhouden van een ordinantie of gebod voor de verlossing van de ziel gelijk aan het oprichten van een afgod en het onder de voet vertreden van de Zoon van God. Begrijp ons dus niet verkeerd, wat betreft de ordinantie van de doop.

Met het dopen van personen in de Naam van de Vader, de Zoon, en de Heilige Geest, belijden wij niet de vergeving van zonden of de vernieuwing, de verlossing of de heiliging van hun zielen. Neen, geenszins. Maar hoewel dit niet het geval is, moeten we daarom de heilige geboden en ordinantiën van Jezus niet verachten. De gehoorzaamheid van een kind aan zijn ouders maakt het niet tot een kind, zo min als zijn ongehoorzaamheid kan bewijzen dat het geen kind is, maar toch is gehoorzaamheid noodzakelijk om goede en begrijpelijke redenen. Aangezien we dan nu op het punt staan deze gezegende Evangelie-ordinantie van de doop der gelovigen bij te wonen, zullen we eerst trachten enkele bijzondere opmerkingen over dit onderwerp te maken.

In de tekst lezen we dat de Kolossenzen ‘met Christus in den doop begraven zijn’ en ‘met Hem opgewekt zijn door het geloof der werking Gods’.

I. Er is veel gesproken over het onderwerp van de doop, zowel voor als tegen. De een wil water gieten op, de ander besprengen en weer een ander dopen of in water onderdompelen. Wij geloven dat het laatste het is, want hoe kan iemand opkomen uit het water dat gegoten of besprengd wordt? Onze tekst verklaart, dat zij ‘opgewekt zijn met Hem’, en de kamerling kwam ‘op *uit* het water’.

Ik twijfel er niet aan dat er hier vanavond sommigen zijn, die in het geheel niet in de doop geloven; dat wil zeggen: de volwassendoop door onderdompeling in water. En anderen, die

er geen mening over hebben: van wie sommigen mijn vrienden en kennissen zijn, die ik zeer hoogacht en liefheb vanwege de waarheid van God, en hun ondervinding daarvan in de ziel. Welnu, terwijl ik niet zodanig wens te spreken om onnodig hun gevoelens te krenken of te kwetsen, toch moet ik hen eerlijk in het aangezicht verklaren dat ik terwille van de vriendschap, de gezegende waarheid van God zoals die in het geschreven Woord te vinden is en als een ijzeren pen voor mijn ogen gegrift is, niet kan verminken. Zal ik dan, terwille van de vriendschap, tegen mijn consciëntie in handelen, of de ordinantie van God verloochenen? Ik kan het niet en durf het niet.

Als ik daarom, door wat ik ga zeggen, mijn vrienden zou beledigen, moeten zij het als de verklaring van de waarheid beschouwen, en niet als een wens van mij om hen te kwetsen of te verwonden. Ik weet dat vlees en bloed zich ertegen verzet, maar de waarheid van God moet verklaard worden, en volgens die toetssteen staan of vallen wij.

De eerste vraag dan die oprijst, is: Is het besprengen van zuigelingen de waarheid van God, of niet? Ik zeg: Het is de waarheid niet. Waarom niet? Omdat er in het Nieuwe Testament geen bevel, voorbeeld of voorschrift voor is. Het moet dan ook beslist fout en een bedenkfel van mensen zijn; het kan niet anders zijn dan een zich aanmatigen van wat God noch bevelen, noch met voorbeelden heeft aangetoond.

Ik durf deze stap niet met open ogen te nemen, en ik kan niet begrijpen wat sommige goede vrienden met hun consciënties doen, wanneer zij het besprengen van zuigelingen uitoefenen. Welnu, als de Schrift er niet gezaghebbend over spreekt, dan is het onnodig om over dit onderwerp een eindeloze discussie te gaan voeren. Als het niet geopenbaard is in het Nieuwe Testament, dan is dat voldoende. Ik heb er herhaaldelijk over gelezen om het te vinden, maar nooit heb ik er enig bewijs van kunnen ontdekken, en ik ben er volkomen van overtuigd, dat het tegen Gods wil en gedachten is.

Maar voorts, wordt de doop der gelovigen door onderdompeling in water, in de Naam van de Vader, de Zoon, en de Heilige Geest, duidelijk, ondubbelzinnig en niet op een duistere wijze in het Nieuwe Testament uiteengezet? Wordt het daar bevolen en met voorbeelden aange-toond? Ik antwoord: Inderdaad. Welnu dan, als dit zo is, is er dan behoefte aan om er verder over te redetwisten?

Maar als u toch een bewijs verlangt, dan hoef ik slechts één uitdrukkelijk bevel te noemen, en dan verwijs ik naar één of twee voorbeelden uit vele andere, als voldoende bewijs van de waarheid van de ordinantie.

1. In het laatste hoofdstuk van het Matthéüs-Evangelie vinden we deze taal op de lippen van onze gezegende Heere, nadat Hij geleden en Zijn bloed gestort had, gestorven was, en de Kerk van God vrijgekocht had, en opgestaan was uit het graf; en Hij op het punt stond naar het Huis Zijns Vaders te gaan in heerlijkheid (het was de laatste opdracht die Hij op aarde gaf, en het was een gezegende opdracht) : ‘Gaat dan henen, onderwijst al de volken’ - niet: al de zuigelingen - ‘dezelve dopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes’. Hier is een duidelijke opdracht om allereerst heen te gaan, en al de volken te onderwijzen en te leren. Maar zuigelingen kunnen wij niet onderwijzen of leren. En dan: *Dompel* hen *onder* (zoals het woord ‘baptize’ duidelijk betekent), in de Naam van de Heilige Drie-eenheid. Dit dan is het bevel.

2. Ik verwijs u bijvoorbeeld naar de Heere Zelf, Die door Johannes in de Jordaan gedoopt werd (Matth.3:13-17); en naar het voorbeeld van de drieduizend, die verslagen werden in het hart onder de prediking van Petrus. Die dan het woord der genade gaarne aannamen, werden

gedoopt en aan de Kerk toegevoegd. Er is een schoonheid in de volgorde: eerst dopen; daarna: toegevoegd worden aan de Kerk; dan: gemeenschap, en breking des broods, en gebeden (Hand.2:37-42). Wat kan eenvoudiger of duidelijker zijn dan Gods Woord? En toch, de mensen verdraaien het, louter om te beantwoorden aan eigen vleeselijke bedoelingen en oogmerken!

3. Let ook eens op de moorman, die zich gedrongen voelde om te gaan van het donkere Ethiopië naar Jeruzalem, en die de God van Israël daar gezocht had; en hij keerde nu terug naar huis, met nog steeds een besef van zijn zonde in zijn hart. Hij zat het 53e hoofdstuk van Jesaja te lezen, wat Gods Geest ongetwijfeld bestuurde. Dat bracht hem tot nadenken over de wonderlijke Persoon Die daar beschreven werd, en tot onderzoek van de gezegende teksten, opdat hij de weg der zaligheid zou mogen ontdekken. Maar tezelfder tijd gebod de Heilige Geest Filippus tot de wagen te naderen, en hij, de moorman in onwetendheid vindende aangaande de Persoon van Wie hij las, predikte hem terstond Jezus, want zijn hart brandde van het heerlijke nieuws van zaligheid voor arme zondaren. En kort daarna moet hij het onderwerp van de doop ter sprake hebben gebracht, want we horen hem dadelijk daarop uitroepen: 'Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?' Toen antwoordde Filippus: 'Indien gij van ganser harte gelooft, zo is het geoorloofd'. Niet met een natuurlijk geloof, niet met verstandskennis of een louter belijdend geloof, maar een bevindelijk geloof, door de 'werking van de Geest', waarover in de tekst wordt gesproken, of zoals Paulus op een andere plaats zegt: 'want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid'. En dan wordt er gezegd dat zij beiden afdaalden in het water, zo Filippus als de kamerling, en hij doopte hem.

Hier hebben we dan een uitdrukkelijk bevel, en drie treffende voorbeelden, van de zeer vele die opgesomd zouden kunnen worden, om de waarheid van de ordinantie te bewijzen.

Daarom, daarop lettend, zullen we trachten, geleid door het Woord van God, acht te slaan op zowel de wijze van toediening als de personen die het aangaat.

Welnu, wij verwerpen volstrekt het pauselijke dogma, dat al door vele geestelijken in de Staatskerk beleden wordt. Zij beweren dat men door de doop wedergeboren wordt. Wij geloven dat het een afschuwelijke leer is, en het werpt een verschrikkelijke smaad op het werk van God de Geest in de consciëntie. Bovendien, een feit wat we volledig toegeven, is, dat velen gedoopt zijn die helemaal niets van bevindelijke godsdienst afwisten.

Simon de tovenaer was ongetwijfeld één van deze figuren, evenals Ananias en Saffira. Deze personen werden gedoopt, met vele anderen die de kerk binnenslopen, die naderhand op verschrikkelijke wijze openbaar kwamen dat zij niet van 'het huisgezin der ware gelovigen', noch deelnemers aan de 'zalving van den Heilige' waren (1 Joh. 2:20).

Maar de geschikte personen voor de doop zijn, geloof ik, zij die geleid zijn door het onderwijs des Geestes, om iets te verstaan van de gezegende zaken, die daarin verborgen zijn. Ik denk niet dat het juist is, dat personen zich laten dopen, die onbekend en onwetend zijn wat betreft de geestelijke betekenis. Maar aan de andere kant ben ik het ook niet eens met hen die beweren dat een volledige verzekering van geloof en hoop een noodzakelijke maatstaf moet zijn om gedoopt te worden. Ik denk dat hierdoor de weg te smal gemaakt wordt, en de poort enger dan het Woord van God beschreven heeft.

Maar het kenmerk of de maatstaf die ik zou willen aanleggen, is deze: al degenen van wie wij reden hebben om te geloven dat ze verslagen zijn in het hart door overtuigingen van zonden, die de toevlucht tot Jezus genomen hebben, en die het Woord van Gods genade gaarne aannamen, zijn de geschikte personen om gedoopt te worden. Ik zou niemand tot deze ordi-

nantie willen dwingen. Ik zou wensen dat hun ogen geopend mochten worden om het recht te zien. Maar het schijnt mij toe, dat velen ze sluiten, opdat zij niet zien. En vooroordeel, gewoonte, vrienden, en eigenbelang verblinden hen zo, dat ze geen verlangen hebben om de waarheid ervan voor zichzelf te onderzoeken of te zien.

II. Maar de doop is *een betekenisvolle ordinantie*. We hebben hiervoor verklaard en bewezen dat we er de zaligheid niet van verwachten; maar daar het het gebod en het uitdrukkelijke bevel van Jezus is, is het juist en gepast dat al Zijn volgelingen zich laten dopen; te meer daar hierdoor bepaalde gezegende en ernstige waarheden worden voorgehouden.

Wat betekent dan de doop; wat stelt het voor, of wat predikt het?

1. *Het lijden, het sterven, de begrafenis, en de opstanding van de Heere Jezus Christus*. En als we - in welke mate dan ook - bewerkt worden, om door het geloof zicht te mogen krijgen op deze gezegende verborgenheid, zullen we iets zien van de schoonheid van deze Goddelijke ordinantie. Jezus zei: 'Ik moet met een doop gedoopt worden'; ondergedompeld of ingedompeld worden. Maar wat bedoelde Hij met deze doop? Hij was door Johannes gedoopt in de Jordaan; Hij bedoelde derhalve niet de doop in het water, maar de betekeneende zaak ervan: het ernstige en het overstelpende lijden van Zijn heilige ziel! Wie kan het dan verdragen om te zien hoe de verbazingwekkende zielsangsten en smarten van de God-Mens gehoond worden door de besprenging van zuigelingen? Wie onder ulieden durft dit te doen? Waar is de persoon, die naar voren komt en zegt dat de Zoon van God met de dood werd besprengd? Werd Hij niet ingedompeld, begraven, ondergedompeld en overstelpt met lijden? Heeft Hij niet 'Zijn ziel uitgestort in den dood'? Rolden niet de golven en baren van Goddelijke wraak over Zijn heilige ziel? Het behaagde God, in Zijn oneindige wijsheid, wonderbaarlijke liefde en barmhartigheid jegens de Kerk, alle zonden van de uitverkorenen over te dragen op Christus. Al hun schuld en ongerechtigheid werden op Hem gelegd: 'Hij heeft hun zonden in Zijn lichaam gedragen op het hout'; 'Hij is om hun overtredingen verwond, om hun ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf die hun den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is hun genezing geworden'.

En toen in de 'volheid des tijds' Jezus verscheen 'geworden uit een vrouw, geworden onder de wet', 'een vloek geworden zijnde' voor Zijn Kerk, nam Hij al de zonde en schuld op Zich, en gaf volkomen genoegdoening aan de wet, en de gerechtigheid voor die overtredingen. En ziende op het overweldigende van die doop, zei Hij: 'Hoe word Ik geperst, totdat het volbracht zij!' En Hij gevoelde de toorn van God, en 'de angsten der hel hadden Hem getroffen'. Hoor Zijn woorden, weergegeven door Heman: 'Uw grimmigheid ligt op mij; Gij hebt mij nedergedrukt met al Uw baren'. En David zegt in Psalm 55:6: 'Vrees en beving komt mij aan, en gruwen overdekt mij'; en in Psalm 42:8: 'Al Uw baren en Uw golven zijn over mij heengegaan'. En dit alles niet voor Zijn éigen zonden, maar voor de zonden die Hem werden toegeschreven. Hij erkent de schuld en de zonde van Zijn Kerk, op dezelfde wijze als een man de schulden van zijn vrouw erkent. De druk van de schuldenlast, welke op Hem gelegd werd, en de verschrikking waarmee dit gepaard ging, was als een persoon, die gedoopt werd in het water; het dompelde Hem onder in lijden en smart, het verbazingwekkende gewicht overstelpte Hem in zielsangst en droefheid.

Wat het ontzaglijke lijden van de Zoon van God was, gaat alle begrip te boven! Zelfs degenen, die de meeste schuld gevoeld hebben, zijn niet in staat hier volledig in te komen. U, die een tedere consciëntie hebt, en weet wat u hebt gevoeld, wanneer u zonde hebt begaan, of wanneer de lage werkingen van uw hart, met onreine en goddeloze gedachten, door uw ge-

moed jagen, weet wat een zuchten en kermen het bij u veroorzaakt heeft, en hoe u schaamte en droefheid voor God daarover gevoeld hebt, bijna zo, alsof uw hart zou breken, u kunt zich een flauw begrip vormen van de gruwel der zonden! Maar als u dit alles hebt gevoeld voor één of enkele zonden, wat zou dan wel uw lijden zijn, als alle zonden, of de zonden van de gánse Kerk van God op u gelegd werden? Zou u niet zinken in de diepte van de wanhoop, en in één moment verzwolgen worden? Wat moet dan de ziel van de Zoon van God hebben gevoeld, die geheel rein en onbevlekt heilig was, in de volheid van Zijn Goddelijke glorie en glans? Om dan niet één zonde te hebben, geen twee, of tien, maar de zonden van iedereen, van ieder afzonderlijk lid van de Kerk van God, door alle eeuwen en landen, tot het laatste vat der barmhartigheid, gelegd op de heilige ziel van de God-Mens. Wat een zielsangst moet Hij hebben verdragen van deze onvoorstelbare last van zonde en schuld, terwijl de golven van Gods toorn op Hem uitgestort werden en de pijnen der hel Hem aangrepen? Denkt u dan niet, dat de ziel van de Verlosser plechtig gedoopt of ondergedompeld was in lijden, toen Hij zei: ‘De afgrond roept tot den afgrond, bij het gedruis Uwer watergoten; al Uw baren en Uw golven zijn over Mij heengegaan’; en dat er een verschrikkelijke strijd en een geraas van oorlog was in Zijn heilige ziel, gelijk er staat geschreven: ‘Toen de ganse strijd dergenen, die strede, met gedruis geschiedde, en de klederen in het bloed gewenteld en verbrand werden tot een voedsel des vuurs?’ (Jes. 9:4) Heeft U enig bevindelijk medegevoel met Jezus in de hof van Gethsémané? Kunt u iets zien en gevoelen van die buitengewoon grote verborgenheid van de doop in welke de Heere geperst werd totdat het volbracht was? Maar bracht Hij het tot stand? Ja, zeker. Hij hing aan het kruis met deze ondraaglijke last van de toorn van God die op Hem rustte, en ‘Hij stortte Zijn ziel uit in den dood’, de zonde te niet doende door ‘Zijns Zelfs offerande’. Ik geloof niet dat Jezus alleen stierf door de speer, de nagels of de doornenkroon; deze zouden Zijn dood verhaast kunnen hebben, maar de alles te bovengaande oorzaak was: *een gebroken hart*, gelijk gezegd wordt: ‘De versmaadheid heeft mijn hart gebroken’. De schuld van de Kerk, de toorn van God, en de pijnen der hel, die op Hem neerkwamen, veroorzaakten dat Hij stierf aan een gebroken hart. Was dit dan geen doop? Werd Hij hier niet ingedompeld, gedoopt, en ondergedompeld in lijden, voor de zonde en de schuld?

Maar hoe werd Hij geperst totdat het volbracht was! Hij werd geperst in het vooruitzicht ervan; zozeer, dat Hij uitriep: ‘Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan’. En daarop, in zielestrijd zijnde en in haast, riep Hij uit: ‘Staat op, laat ons gaan’; alsof Hij voorwaarts wilde snellen om het lijden tegemoet te treden, opdat het des te spoediger voorbij zou zijn. En dat niet uit vrees voor louter een natuurlijke dood, maar vanwege de last van zielesmart, die Hem neerdrukte, en vanwege de verbergingen van Zijns Vaders aangezicht, terwijl de eisen van de wet en de gerechtigheid werden afgevorderd.

Zelfs toen Hij de drinkbeker slechts geproefd had, in de smarten die Hem deden verzinken in de hof van Gethsémané, hetgeen slechts een voorsmaak was, zweette Hij grote druppelen bloeds; maar toen Hij tot het lijden aan het kruis kwam, dronk Hij de drinkbeker van toorn tot op de bodem leeg, opdat van het droesem niets meer op hen valt, die in Zijn Naam geloven, en die de onpeilbare diepten van smart kunnen bevatten, waarin Hij toen werd gedoopt! Aangezien dan de doop het glorierijke werk en het lijden van de God-Mens aanduidt, wie kan het licht achten of verachten?

2. De doop betekent *de wedergeboorte en opstanding uit de dood in zonden, tot geestelijk leven*. Alle mensen zijn van nature dood in zonden, vervreemd van God door de hardheid, blindheid en onwetendheid van hun harten, en ontbloot van zowel de kennis Gods als de

kennis van zichzelf, van de morgen tot de avond ronddolend op een dwaalspoor in gedachten, woorden en werken.

Maar al het vrijgekochte zaad van Israël, gekocht door het dierbare bloed van de Verlosser, is verzekerd geroepen te worden door de genade van God, in de volheid des tijds. Er is 'een bestemde tijd om Sion genadig te zijn', en wanneer die tijd komt, deelt de Geest Goddelijk leven mee, maakt de ziel levend, en brengt licht in de ziel; zoals geschreven staat: 'En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden', en in Kol 2:13: 'En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende, uitgewist hebbende het handschrift dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, enigerwijze ons tegen was, en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelve aan het kruis genageld hebbende'. Wanneer de Geest des Heeren een dode zondaar levendmaakt, wekt Hij hem op uit een dood in de zonden, tot geestelijk leven. Welnu, de doop predikt deze opwekking in nieuwigheid des levens, en in het voortbrengen van vrucht in 'nieuwigheid des Geestes, en niet in de oudheid der letter'. Hij sterft aan de regerende en heersende kracht der zonde, om daarin niet langer te leven, zoals er geschreven staat: 'Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade'. Welnu, hoe zedelijk ook een mens eertijds mag hebben geleefd, hoe uitwendig oprecht, ingetogen in zijn gesprekken, of matig in zijn gewoonten, wanneer het hart veranderd wordt door Goddelijke genade, ziet hij veel huichelaarig, bedrog, ijdelheid en wereldsgezindheid, waarvan hij zich moet afkeren. Hij is zich er nu van bewust, dat een dwaze of onreine gedachte een afschuwelijke zonde is.

Hij komt in de praktijk tot op zekere hoogte deze zaken te boven, maar door de wil en begeerte van zijn hart in het bijzonder, en als dit dus gebeurt, zal zijn leven er zichtbare merktekenen van dragen dat hij een deelgenoot der genade is. Maar wanneer de Geest voor het eerst de ziel levendmaakt en opwekt tot Goddelijk leven, is de ziel er zich zelden of nooit van bewust, of weet dat ze levendgemaakt wordt, noch kan een ander waarnemen hoe dat tot stand kwam. Het beginnende werk van Gods Geest kan niet verstaan worden, omdat God een Geest is, eeuwiglijk en onzienlijk, niet stoffelijk; Hij werkt ook niet gelijk een mens die met stoffelijke en natuurlijke handen werkt. Vandaar dat Jezus zegt: 'De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt en waar hij heengaat; alzo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is'. Misschien hoort u het geluid van de blazende wind, maar u kunt hem niet zien met uw ogen, noch vertellen hoe hij komt; u kunt hem slechts aan de uitwerkingen kennen. En zo, wanneer de Heilige Geest de consciëntie van een zondaar levendmaakt, kunnen wij de manier van Gods handelen en werken niet zien of vertellen, maar Hij werkt wel zeker, en dat zaligmakend en doeltreffend op de bepaalde tijd. Wij kunnen de Goddelijke werkingen slechts ontdekken door de uitwerkingen die plaatsvinden, op dezelfde manier als we de wind ontdekken door datgene wat erop volgt. Maar wat hoort de arme zondaar, wanneer de wind des Geestes in zijn consciëntie blaast? Hij hoort dat het geluid van Sinai's trompet hem steeds luider tegenklinkt, hem sprekend van een heilig God, een geestelijk Wezen, Die zich niet gelegen laat liggen aan en bespotten door vleselijke godsdienst en natuurlijke gebeden, Die geen natuurlijk geloof, natuurlijke werken, eigengerechtigheid en vroomheid van het schepsel zal aannemen. God zal niets aannemen dan wat even rein is als Hij, en wat even heilig en Goddelijk is als Hijzelf. De zondaar hoort ook de echo van schuld en zonde in Zijn consciëntie, dat hem zegt, dat hij een zondig mens, een goddeloos schepsel, een vuile, onreine en melaatse zondaar is; en dat er tussen hem en God een ontzaglijk onderscheid en een grote kloof is. En dan vraagt hij zich af, hoe hij met God verzoend kan worden, en hoe zijn hart en natuur gereinigd en geschikt gemaakt kunnen

worden voor de hemel. Dit zijn enige gevoelens van een wedergeboren zondaar, wanneer hij levendgemaakt wordt tot geestelijk leven. Hij ondervindt dat er een groot verschil is tussen een dode en een levende godsdienst. Het eerste vindt behagen in uitwendige en menselijke daden; maar een levende ziel voelt zonde, schuld, onrust, zwakheid en hulpeloosheid, en een ernstige overtuiging van de aard van de geestelijke godsdienst, het geestelijk gebed, de geestelijke vreugde en de geestelijke oefeningen. Hij gevoelt de ernstige waarheid van deze dingen; hun volstrekte noodzakelijkheid, en de volslagen onmogelijkheid om deze dingen in eigen kracht te doen ontstaan of te vervullen. En wanneer de ziel daar wordt gebracht, waggelt hij heen en weer als een dronken man, en vraagt zich af hoe deze dingen verkregen moeten worden, en dan besluit hij om te proberen te geloven. Maar na al zijn worstelingen komt hij aan een eind, en dan ondervindt hij dat het even ellendig en hopeloos is als tevoren, en dan zegt de ziel: 'Dit kan het ware geloof niet zijn, want het brengt geen vergeving en vrede in mijn hart.' Zodat hier de arme zondaar de waarheid leert verstaan van zijn volkomen hulpeloosheid en de wezenlijkheid van de geestelijke godsdienst. Aldus wekt de Geest hem op van dood tot leven; geeft hem Goddelijke gevoelens en gewaarwordingen, en hij ontvangt geestelijk verlichte ogen om de dingen in die mate te zien zoals zij werkelijk zijn.

3. De doop predikt ook, *dat Gods volk begraven is in de zonde van hun eigen gevoelens, en dat zij alle hoop op de hemel door hun eigen daden moeten opgeven en dat zij opgewekt worden door de machtige werking Gods, tot vrede, vergeving en verlossing.*

Nadat een ziel aldus overtuigd is van zonde, en opgewekt tot wedergeboorte staat hij niet op in zijn eigen gevoelens of bevattingen. Hij begint te sterven zodra hij begint te leven. De wet doodt hem, en hij sterft tot er geen hulp in hem overgebleven is en geen hoop op de hemel door zijn eigengerechtigheid. Wanneer een mens gestorven is, zijn we blij hem te kunnen begraven, maar voor hij sterft, is hij ziek zoals Lazarus. Maar toch zal de tijd komen dat de inwoners van dat land niet meer zullen zeggen: 'Ik ben ziek', omdat hun ongerechtigheden vergeven zijn. Wanneer de schuld op de consciëntie wordt gelegd, maakt het de mens ziek, en hij sterft eraan. En hij sterft aan alle hoop om Gode welbehaaglijk te zijn, en hij wordt begraven, rondom omwonden met grafdoeken, en hij is zo blind dat hij niet kan zien dat zijn naam geschreven staat in het Boek des levens des Lams, en de steen van ongeloof wordt gelegd op de mond van het graf. Aldus wordt hij begraven in de doop, in het graf van zijn eigen gevoelens van zonde en hulpeloosheid, en daar moet hij verblijven, totdat de stem van de Zoon van God in zijn hart komt met glorieus kacht, en hem uit de dood opwekt. Maar hoe gebeurt dit? De gezegende Geest komt en maakt de waarheid aan zijn ziel bekend. Hij spreekt met zulk een gezegende kracht, en zó aangenaam en doeltreffend, dat het Woord van God toegang krijgt tot het hart en de consciëntie, en dat het geloof in de Zoon van God opgewekt wordt, zodat hij uit zijn graf komt, en opstaat uit de dood, en Jezus zegt tot hem, zoals Hij tot Lazarus zei: 'Kom uit'; en hij, die dood geweest was, staat op, zoals de tekst vermeldt: 'door het geloof der werking Gods'. Aangezien dan de doop zulk een heerlijke betekenis heeft als dit, zullen wij deze gezegende ordinantie verachten en in de wind slaan? Neen, dat kunnen wij niet.

4. De doop predikt *de dood en de opstanding van het natuurlijke lichaam der gelovigen.* Zoals in de doop het lichaam begraven wordt in het water, en er weer uit op komt, zo moet het lichaam van de gelovige neerdalen in het graf, en veilig sluimeren tot de tweede komst van de Heere van leven en heerlijkheid. En dan, zoals de gezegende Geest het lichaam van Jezus

opwekte, zo zal Hij met Zijn glorievolle kracht ook onze lichamen doen opstaan en tot Hem wederbrengen.

De lichamen van de gelovigen zijn de tempels van de Heilige Geest; en Jezus heeft zowel het lichaam als de ziel verlost. Soms schreeuwen we het uit tegen onze verachtelijke lichamen, maar het is het 'lichaam der zonde' in het lichaam, dat het lichaam verachtelijk maakt. En daarom, opdat het lichaam gereinigd kan worden van de wortel zelf en het bestaan der zonde, moet het in het graf gelegd worden, en de ziel moet het lichaam voor een tijd verlaten, maar het lichaam zal wederom opgewekt worden in een verheerlijkte staat, zoals het lichaam des Heeren, gelijk geschreven staat: 'Hij Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen' (Fil.3:21); zie ook 1 Thess.4:14-17 en 1 Kor.15.

Ik heb aldus in het kort enkele van de voornaamste zaken nagegaan, waarvan ik geloof dat de doop die betekent. En nu rijst de vraag: Zijn wij deelnemers van de verborgenheid die de doop voorstelt? Als wij geen deelnemers van de praktijk van de doop der gelovigen zijn, zijn we dan Goddelijk onderwezen in de waarheden die de doop predikt? Ik heb de doop lief, omdat het de waarheid van God is; maar ik wil niet zeggen dat ik iemand een christen noem, enkel omdat hij een baptist is. Wat ik wil zien is dat de verborgenheid die de doop voorstelt, in het hart van de zondaar geopenbaart wordt. Heeft de gezegende Geest u ooit opgewekt uit de dood der zonde? Heeft Hij u levendgemaakt? Heeft Hij u overgezet uit het koninkrijk der duisternis in het Koninkrijk van Zijn geliefde Zoon? Bent u geroepen tot een levende hoop om naar de hemel te gaan? Bent u opgewekt door Goddelijke kracht tot een zoet geloof in de Heere Jezus Christus? Heeft God u enige hoop en vertrouwen in Hem gegeven? Hebt u enige zoete vernieuwingen van Zijn genade in uw ziel gekregen? Heeft de gezegende Geest in uw hart geschenen, en u het licht te zien gegeven van de heerlijkheid van God in de Persoon van Jezus? Hebt u Zijn weergalozes liefde aanschouwd in de tederheid en het medelijden van de dierbare Verlosser? Hebt u op uw knieën met hart en ziel aan Zijn gezegende voeten gebogen? Hebt u Hem ooit méér aangehangen dan uw vrouw en kinderen, of dan iets anders wat u dierbaar kan zijn in de wereld? Als dat zo is, dan bent u in de heilige verborgenheid van de doop binnentreden, en het bewijst dat u er bevindelijk deelgenootschap aan hebt.

III. Maar de tekst voegt eraan toe: 'In welken gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods', zodat al degenen die met Hem begraven zijn, ook met Hem opgewekt zullen worden. God doodt en Hij maakt levend. 'Die den geringe uit het stof opricht, en den nooddriftige uit den drek verhoogt; om te doen zitten bij de prinsen, bij de prinses Zijns volks' (Ps.113:7-8).

Wat betekent het dan 'opgewekt te zijn met Christus door het geloof der werking Gods'? Het is een zeer bijzondere en veelomvattende uitdrukking. Hoe snijdt het alle menselijke godsdienst met één klap af! Zoals de tak van een boom met één slag afgekapt wordt, zo wordt hier het natuurlijk geloof afgesneden. 'Opgewekt met Christus', door het geloof en door de machtige werking Gods; niet door des mensen wijsheid, noch door louter menselijke kennis van het hoofd, maar door de 'werking Gods'. *Werken* betekent: handelen, werken aan, zoals wij zeggen: de arbeiders of vaklieden, die met hun handen werken, en door dat werk bepaalde dingen vormen en produceren. Zo daalt Gods Geest onderscheidenlijk in het hart neer, en kneedt en vormt het even doeltreffend en zeker naar het welbehagen van Zijn wil, als de menselijke hand te werk gaat en het tot een produkt maakt dat hij wenst. Gods volk is het

leem, en God is de Pottenbakker; Hij legt de klomp op de schijf, kneedt, bewerkt en vormt het zoals het Hem behaagt.

In Kol. 3:1-4 geeft Paulus een schone beschrijving van de gevolgen van het opgewekt zijn met Christus, als gevolg van verbondsvereniging met Hem.

Welnu, dezelfde werking die het lichaam van Christus uit de dood opgewekt heeft, is nodig om het werk des geloofs in het hart op te wekken. 'Wat!', zegt u, 'de ziel van een mens is werkelijk toch niet zo dood!' Indien Gods Woord waar is, meen ik dat we dat zullen ontdekken; het moet de machtige werking van God alleen zijn om een ziel die dood is in misdaden en zonden, levend te maken. De mensen slapen niet alleen, en hebben slechts een aanraking nodig om hen wakker te maken, maar zij zijn dood in de zonde, vreemdelingen van God, blind, duister en vervreemd van Hem, en dit is de staat van het hart van ieder mens van nature.

Maar Hij 'heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus'. Hoe wordt dit tot stand gebracht? Als de gezegende Geest de harten opwekt van degenen die in Christus geloven, zet Hij hun genegenheden op de dingen die boven zijn en op Jezus, Die aan de rechterhand van God zit. Wanneer Hij de liefde en het bloed en het leven, de dood en de opstanding van de dierbare Verlosser, met Zijn priesterlijke bemiddeling en voorspraak toont, wanneer Hij in het hart schijnt, en Zich aldus dierbaar en zoet maakt, worden we ertoe gebracht deze gezegende Middelaar te aanbidden en te verheerlijken, en Hem te zien als onze Tussenkost en 'Voorspraak bij den Vader', en als 'de Verzoening voor onze zonden'.

Maar sommigen verstaan zulk een ondervinding niet, terwijl anderen ermee instemmen, die deze ondervinding nooit hadden. Ik durf niet te zeggen, dat al degenen die hier niet in kunnen komen geen christenen zijn, want ik geloof dat er velen van Gods uitverkorenen zijn, die hier niet snel gebracht worden in hun gevoelens. Maar dit is de zaak: Een levende ziel wil het bij het rechte eind hebben, en zal niet ten volle tevreden zijn, totdat de Geest hem geloof en hoop in Jezus schenkt, om hem in staat te stellen tot die gezegende maatstaf te komen, namelijk te gevoelen dat zijn hart recht is voor God, en te weten dat hij verlost is in Hem met een eeuwige verlossing, dat de Heere Jezus hem 'geworden is wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing'; 'dat in Hem al de volheid woont', en dat alle wijsheid in Hem als schat bewaard wordt om in al de behoeften van zijn ziel te voorzien. En alzo zal hij zien dat iedere daad van geloof en hoop, met al zijn vertroosting, vreugde en blijdschap, alleen tot stand komt door de heerlijke God-Mens, zoals het opgetekend is: 'Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof, en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit de werken, opdat niemand roeme. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen' (Ef.2:8-10).

Genade dan, is de bron waaruit de zaligheid voortvloeit. En daar het verlossing uit een staat van dood in zonden, verlossing van twijfels en vrezes, verlossing van schuld en hulpeloosheid betreft, is dit alles 'door het geloof der werking Gods'. Het is geen geloof in onze eigen kracht, maar het is Gods gave, en gewerkt in het hart door dezelfde sterke macht, die Jezus Zelf uit de dood opgewekt heeft. En lees als bewijs hiervan het eerste hoofdstuk van Efeze, vers 19 en 20, waar de apostel bidt dat de gelovigen mogen leren kennen welke 'de uitnemende grootheid Zijner kracht is aan ons, die geloven, naar de werking der *sterkte Zijner macht*, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, en Hem heeft gezet tot Zijn rechterhand in den hemel'.

Zodat blijkt, dat het dezelfde sterke macht vereiste, welke Jezus uit de doden heeft opgewekt, om een ziel uit zonde en hulpeloosheid op te wekken en te brengen tot het 'medegezet zijn in Christus', aan de rechterhand van God in 'den hemel'. Hier zien we dan dat het geloof waarover in de tekst gesproken wordt, bestaat door de machtige 'werking Gods'. Wanneer Gods Geest geloof schenkt, werkt Hij krachtdadig, op doeltreffende wijze, en waarneembaar, ofschoon de gevolgen niet altijd zo zoet en aangenaam zijn. Was er niet een tijd, toen sommigen van u niet de geestelijkheid van Gods wet zagen en gevoelden, zoals u het sindsdien hebt gekend? Was er niet een tijd, dat u in de duisternis was, en u de verandering niet gevoelde, die nu plaatsgevonden heeft? Kunt u voortgaan in de zonde, en in alleen maar een belijdenis van godsdienst zoals u eens placht te doen? Vanwaar komt deze gehele verandering, anders dan van de krachtige God, die in uw ziel een gevoel van uw zonde en zondig-zijn werkt. Zodat, nadat de zondaar levendgemaakt is en het Woord van God met kracht in zijn hart binnengekomen is, het hem afsnijdt en verscheurt in zijn gevoelens. En waarom gebeurt dit? Omdat hij de kracht der waarheid, de sterkte van het licht, en de wezenlijkheid van de geestelijke godsdienst voelt. Hij voelt dat er een God is en dat Hij de Persoon is tegen Wie hij spreekt en zijn pijlen richt. Er is een kracht die daarmee gepaard gaat, en er vloeien overeenkomstige gevolgen en gevoelens uit voort.

Ik kan me de tijd goed herinneren, dat ik misschien alleen maar de betekenis van de woorden in de Bijbel net zo goed kende als nu, maar als ik dat Boek las, was het zo moeilijk als een dode taal voor me. Ik kon nauwelijks de strekking of betekenis van tien woorden begrijpen. Ik herinner me goed, dat ik neerzat en zei: 'Er zijn zo vele soorten geloof en godsdienst in de wereld, dat ze stellig niet allemaal waar kunnen zijn.' Welnu, hoewel Schotland een religieus land is, kreeg ik toch geen godsdienstige opvoeding. Ik herinner me de tijd dat ik vaak een stal inkroop, of een hooizolder opging om te bidden en ik bang was dat de hemel of de sterren op me zouden vallen en me zouden doden en ik verloren zou zijn. Toch was dit alles geloof ik, allemaal het natuurlijk geweten, en niet de genadige overtuiging van de Geest. Ik voelde dat de godsdienst een geheim bevatte, en dat er iets aan ten grondslag lag, waarvan ik niet afwist, en met al deze natuurlijke godsdienst miste ik dat het Woord van God krachtig mijn consciëntie trof. Maar ik piekerde droevig over het onderscheid tussen belijders van de godsdienst, en ik nam me voor de Bijbel door te lezen en de verschillende passages op papier te zetten die de verschillende soorten geloof schenen te staven. Dat wat het grootste aantal had, en het dichtst bij de waarheid zou blijken te zijn, was de belijdenis die ik trouw zou blijven. Maar voor ik begon, dacht ik: Ik zal eerst de Brief aan de Hebreëen doorlezen. Maar toen ik het Boek oppakte, en het las, was ik zo onwetend, duister en blind, dat ik niet één zin kon verstaan en mijn opstandige hart stond tegen Paulus op, omdat hij het niet eenvoudiger geschreven had, en tegen God, omdat Hij het niet zodanig had laten opstellen dat het gemakkelijker te begrijpen was. Ik was even onwetend en dom als een beest van het veld. En toen God de geestelijkheid van Zijn heilige natuur in de wet op mijn gemoed drukte, ondervond ik dat bij het lezen van mijn Bijbel, ik steeds diepere overtuigingen gevoelde, in plaats van dat het me vrede en geluk bracht. Maar toen het de Geest des Heeren behaagde in mijn ziel een zoet en gezegend geloof op te wekken in de Persoon, het werk, en het plaatsvervangend lijden van de Heere Jezus Christus, gaf Hij mij genade om het te omhelzen. Terwijl ik deze mate van liefde en vrede ondervond, werd ik ertoe gebracht de openbaring van deze gelukzaligheid te bewonderen en te aanbidden, en in de verheuging ervan kon ik alle dingen geloven en op alle dingen betreffende de waarheid hopen. Maar vóór deze gevoelens genoten worden, zal de ziel ernaar verlangen, begeren, hongeren en dorsten. En als het genot daarvan

lang uitgesteld wordt, en de begeerte lijkt niet te worden geschonken, dan zal de ziel in wanhopige gevoelens zinken en heen en weer waggelen als een dronken man. Zijn handen zullen neerhangen, en hoewel het Woord van God misschien gelezen wordt, zal de ziel niet meer kracht hebben om het te geloven dan een arme, hulpeloze baby heeft, om op te staan en te lopen. En als wie dan ook tot zulk een persoon zegt te geloven, is dat slechts te vergelijken met het wrijven of anderszins het irriteren van een pijnlijke wond. De geschiktste manier om zo iemand troost te verschaffen is: hem te vertellen dat hij niets kan doen, of hem die Schriftgedeelten aan te wijzen die de ellende die hij gevoelt, uitdrukken, en te vertellen van de heiligen van oude tijden, die het pad vóór hem bewandeld hebben. Maar toch, misschien lijkt genade uit te blijven, en geen antwoord van vrede lijkt te worden ontvangen, en dan verzinkt hij in ontroerde, bange, koortsachtige en gemelijke gevoelens. En terwijl hij bidt om enige hoop, vertroosting, en licht, zegt hij: 'Ik zal blijven wachten op de Heere, want de verlossing die ik zoek, kan nog komen.' Maar ach, misschien gaat een andere wolk over zijn hoofd en een ander Schriftgedeelte treft hem als zijnde tegen hem, zodat hij weer in grotere moedeloosheid zinkt, en zijn ziel zinkt in één moment vademmen diep. Maar wat zal hij dan verlangen en bidden of de Geest hem in staat wil stellen om te geloven. En na een tijd, wanneer God het geschikt acht, zal Hij komen en zijn ziel dompelen in Zijn eeuwigdurende liefde, doopt haar in de barmhartigheid, de liefde, en het dierbare bloed van Jezus, wekt hem op tot 'nieuwigheid des levens'; en tot verheuging van de waarheid. En dan zal hij het zoet vinden te geloven in en gevoed te worden door het geloof in het Lam Gods.

Welnu, zo iemand die iets van 'de werking Gods' in zijn hart gevoelt, is een geschikt persoon om af te dalen in het water en gedoopt te worden, want wat verhindert hem? Amen.